

λίαν, όταν ή κυρία Μορδάς τη είπε : « Ξέρεις, παιδί μου, αν θα δειπνήσωμεν απόψε 'ς την ώρα μας ; Εκείνος ο παλιός 'Αγγήνωρ δέν έχει πειά ώρα τακτική !

— « Ω ναι, μαμμιά. 'Αφού ελειψεν ή θεία Θηρεσία τίποτε πλέον δέν γίνεται τακτικόν εδω μέσα. Γι' αυτό εσκέφθη ότι είμαι αρκετά μεγάλη τώρα, διά να την αντικαταστήσω. Θέλετε, μαμμιά ;

— « Ναι, άλλ' αυτό, κόρη μου, είναι πολύ δύσκολον . . .

— « Ω, όχι, μαμμιά μου ! θα είμαι πολύ πλέον σοδάρη από ό,τι νομίζετε' έπειτα ξεύρετε ότι οι μαύροι με υπακούουν τώρα σχεδόν όσον και σάς. 'Εγώ θα κάμω τούς λογαριασμούς με όλους τούς προμηθευτάς, πράγμα τό όποϊον τόσον σας ένοχλεϊ.

— « Είναι αληθές, Εύτυχία μου, ότι αι φροντίδες αυτές δέν μου άρέσουν πολύ... αλλά τί θα έλεγαν αν άφίνα έτσι τό σπίτι ;

— « Έγχατε άφίση την θείαν μου να διευθύνη τό σπίτι' τώρα θα την αντικαταστήσω εγώ.

Η κυρία Μορδάς εσκέπτετο :

« Δέν είναι τό ίδιο πράγμα ! είπεν επί τέλους. Ο Γάστρω ήτο συνειθισμένος να βλέπη πάντοτε την αδελφήν του να διευθύνη τό σπίτι και τω έφαινετο ότι κανείς άλλος δέν θα ήτο ικανός να τό κάμη άν την Θηρεσίαν. 'Όστε ήμπόρεσα να τη αναθέσω τά καθήκοντά μου... αλλά σέ σένα, ένα παιδί δεκατεσσάρων ετών. . . πώς είναι δυνατόν ; Και όμως αυτό θα μ' ευχαρίστηι τόσον πολύ, σέ βεβαίω.

— Η θεία μου δέν ήτο μεγαλειτέρα από μένα—τό ξέρω, όταν ή μήτηρ της της έδωκε την διευθύνειν τό σπιτιού.

— Η μήτηρ της ήτο σχεδόν παράλυτος, εγώ όμως δέν πάσχω, δόξα τω Θεώ. 'Ακουσε, παιδί μου, τί θα γίνη. Έάν θέλης, θα επιβλέπη τούς υπηρέτας, θα κάμης τούς λογαριασμούς, θα μου λέγης εις κάθε περίστασιν πώς έκαμνεν ή θεία Θηρεσία' άλλ' έντοσούτω εγώ θα είμαι ή πραγματική οικοδέσποινα της Μανωλίας και σύ ή υποτακτική μου. 'Έτσι θα πηγαίνουν όλα καλά και ό πατήρ σου θα μείνη πολύ ευχαριστημένος. »

Και έλάσασα προς έαυτήν την θυγατέρα της την εθώπευσε και την έφίλησε τρυφερώς.

Ο 'Αγγήνωρ, ή Λίνα, και οι άλλοι μαύροι, εύρίσκοντο συνηγμένοι εις τό μαγειρείον όταν εισήλθεν ή Εύτυχία και τοις είπε μετά σοδαρότητος άνωτέρας της ήλικίας της.

« Φίλοι μου, έχω να σας όμιλήσω. »

Είς τό προοίμιον τουτό ο 'Αγγήνωρ άφήκεν ήσυχον την σοκολάταν, την όποιαν ανακάτευεν ή Λίνα εσταμάτησε παρά την φλίαν της θύρας την όποιαν ήτοιμάζετο

να διέλθη, και ή 'Αριάδνη, από την ταράχην της, εδάγκασε την φρυγανίαν την προωρισμένην διά την κυρίαν της.

« Έγώ να σας όμιλήσω σοδαρώς » επανέλαθεν ή νεαρά κόρη. « Η θεία Θηρεσία πού την αγαπούσατε τόσον και την υπακούετε, δέν είναι ευχαριστημένη από σάς. »

Είς τας λέξεις ταύτας οι τρεις μαύροι ύψωσαν τούς βραχιόνιας εις τον ουρανόν και ήτοιμάσθησαν να διαμαρτυρηθώσιν. 'Αλλά δέν επρόφρασαν.

« Ίδέτε πώς ήταν τό σπίτι όταν εζούσε και πώς τό εκάματε τώρα. Είναι ή ίδια άταξία που έβασίλευε και πριν έλθη εδω. 'Επειτα ιδέτε τί έξοδο ! »

Και ή Εύτυχία έδειξε τας προμηθείας της ήμέρας, αι όποϊαι ήρκουν να θρέψουν είκοσι πρόσωπα.

« Σάς τό επαναλαμβάνω, ή θεία μου, από τον άλλον κόσμον βλέπει με λύπην αυτά που γίνονται εδω μέσα, διότι εκείνοι που απολαμβάνουν την ανταμειβήν διά την καλήν ζωήν που έκαμαν εις αυτόν τον κόσμον, λυπούνται να βλέπουν τούς άλλους να παραμελούν όλα των τά καθήκοντα. »

— « Αχ κοκωνίτσα μου ! είπεν ή Λίνα, ξεύρεις και μιλεϊς τόσο καλά που συγκινείς την καρδιά μου. 'Έχεις δίκαιο' όταν πάγω κ' εγώ 'ψηλά, εκεί 'ψηλά 'ς τον ουρανόν, πού δέν έχει πειά ούτε λευκούς, ούτε μαύρους δέν θέλω ή θεία σου να μου μιλήση άσχημα, να με καλώση. 'Ακούς, παιδί μου 'Αγγήνωρ, επρόσθεσε στραφεύσα προς τον μαύρον, πρέπει να θυμηθής τί σου έλεγε ή καλή μας κυρία . . .

— « Κ' εγώ θέλω' μα εγώ εκλαψα τόσο που ή μνήμη πειά μου έφυγε.

— « Εγώ θά σας υπενθυμίζω την υπηρέσίαν σας, υπέλαθεν ή πριγκίπισσα Ροζάλβα. Η μαμμιά μ' επεφόρτισε να σας επιβλέπω, όπως άλλοτε ή θεία μου. Θέλει τό σπίτι να πηγαίνη καλά, όπως τά περασμένα χρόνια. Ηλθα να σας τό 'πώ έκ μέρους της και ελπίζω ότι θα προσπαθήσετε, όπως πάντοτε, να την ευχαριστήσετε την αγαπητήν σας κυρίαν. »

Η Εύτυχία, προσέχουσα εις την όμιλίαν της και συγκεκινημένη όλίγον από την έπισημότητα του διαθήματός της, δέν ήκουσε βήματα έξω επί της άμμου πρό των ανοικτών παραθύρων, ούτε ειδη την σιάν κάποιου έπιρριπτομένην επί του τοίχου.

Ο κάποιος αυτός ήτο ο κ. Μορδάς, ό όποιος διερχόμενος, ήκουσε την φωνήν της νεάνιδος και εξαφνισθείς έκ της έκτάκτου σοδαρότητός της, εστάθη να την άκούση. Απεμακρόνθη εκείθεν, έν φ' ή Εύτυχία εξήρχετο του μαγειρείου, αισθανόμενος έαυτόν πολύ συγκεκινημένον. « Ω προσφίλης μου αδελφή, εσκέπτετο,

ή ευεργετική σου επίδρασις δέν κατήλωιπόν μετά σου εις τον τάφον' ή κόρη μου, ή σύζυγός μου ή τόσον έλαφρά μέχρι τουδε, διαπερώνται υπό του πνεύματός σου και προσπαθούν να βαδίσουν επί τά ίχνη σου. Μόνος εγώ λοιπόν δέν θα προσπαθήσω να κολουθήσω τας συμβουλάς σου ; »

Την επομένην, από της εβδόμης ή Εύτυχία κατήλθεν εις τό μαγειρείον, επεθεώρησε τό ύποφυλάκιον και ανέλθουσα πάλιν εκρουσε την θύραν του δωματίου της μητρός της.

— « Πώς σου ήλθεν ή ιδέα να με ζητήσης τέτοιαν ώρα ; » είπεν ή Κοραλία. 'Εκοιμήθηκα άσχημα, είδα κακά όνειρα, άφησε με λιγάκι να αναπαυθώ.

— « Ναι, άλλα θα είναι πολύ άργά όταν θα σηκωθής για να πάγη ο 'Αγγήνωρ να φωνίση εις τό Σαιν-Μαλό και να γυρίση κατόπιν ώστε να ήτοιμάση τό πρόγευμα εις την ώρα του. »

— « Καλά, ως μήν πάγη σήμερα εις τό Σαιν Μαλό.

Και έν χάσμημα νυσταλέον συνεπήρωσε την φράσιν αυτήν. 'Αλλ' ή Εύτυχία επέμεινε.

Και ή κυρία Μορδάς :

« Νά σε 'πώ πού με παρασκότησε με τά πουλιά σου και με τά μπούτια σου ; Κάμε ό,τι θέλης και άφησέ με ήσυχη. Πές να μήν κάνουν κανένα κρότο 'ς τό σπίτι. »

Η Εύτυχία κατήλθε πάλιν την κλίμακα άθορούως.

« Δέν κάμνω τίποτε με τη μαμμιά, εσκέπτετο, εγώ μόνη μου πρέπει να τα φροντίζω όλα. Πρέπει να τον στείλω εις τό Σαιν-Μαλό να φωνίση. 'Εδω θα έβρη πολύ λίγα πράγματα και πολλή άκριβά. »

Έβρε τον μάγειρον εις την αύλήν καπνίζοντα την πίπαν του.

« 'Αγγήνωρ, θα πής εις τό Σαιν Μαλό να φωνίσης. 'Ακουσε τί και τί χρειάζομεθα. »

Και τω άπηρίθησε τά πράγματα, τά όποια όφειλε ναγοράση, έν φ' ο μαύρος έμέτρα διά των δακτύλων.

« Δέκα πράγματα πρέπει να θυμηθώ » είπε, και λαβών τό κάμιστρόν του, άπήλθε σφυρίζων ένα σκοπόν της πατρίδος του.

Μόλις αποδιεσθεις εις τό Σαιν-Μαλό, είδεν εκεί επί της προκυμαίας όμιλον ναυτών και γυναικών, περιστοιχίζοντα μετά περιεργείας ένα ίχθυοπόδην, ό όποιος ειχεν άποθέση επί μιάς κουλούρας καρβοσσίγινου ένα υπερμεγέθη σάκκα και περιέμενεν αγοραστήν.

— « Τί ώρα τό φάρι ! » έλεγον.

— « Ναι, πολύ σπάνια πιάνουμε τέτοια. Και κρημά που δέν βρίσκεται ένας Γάλλος να τό φάγη. Θάναγκασθώ να τό πάγω εις του μολόρδου. . . »

« Τι, τί ; » είπε τότε ο 'Αγγήνωρ. « Δός μου εδω τό φάρι. Θα τό φάγουν οι κύριοί μου που είναι γάλλοι. »

Και άνύψωσε ταυτόχροτως την χειρα υπέρ την κεφαλήν του, σείων έν είκοσόγγρακον.

« Μπράβο, μαύρε ! » ανέκραξε τό πλήθος κατενθουσιασμένον διότι ή εθνική φιλοτιμία εσώθη.

'Αλλά δέν έδειξε τον ίδιον ένθουσιασμόν και ή Εύτυχία. Απεναντίας τό περιτόν εκείνο έξοδόν την εξώρρισε.

« Τι να τό κάνουμε τώρα τόσο φάρι ; » είπεν αν ήξευρα πώς τό έπερναν σέ κανένα ξενοδοχείο θα σ' έστελνα να τό δώσης. »

Ο 'Αγγήνωρ έπεσεν εις τούς πόδας της ικέτης. « Όχι, ό έξευτελισμός θα ήτο μεγάλος. . . Αυτός ήθέλησε να έπιδειχθής ως μάγειρος μεγάλου σπιτιού, να πάρη τό ώραϊον φάρι από τό στόμα του 'Αγγλου, και τώρα θα τον έστελναν να τό πωλήση. 'Αλλοίμονον ! »

Η Ροζάλβα έδείχθη αγαθή πριγκίπισσα και τον εσυγχώρησεν. 'Αλλά τω έδειξε διά της σταθερότητός της ότι επεθύμει να εκτελή κατά γράμμα τας διαταγάς της.

[Έπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ !

Ο Ιωάννης Μπαρλής ήτο δώδεκα ετών ότε έμβήκεν ως μαθητευόμενος εις έν χρυσοχοϊεϊον των 'Αθηνών' έδεικνυε μεγάλην κλίσιν εις τό έργον του, ήτο δε και τίμιος εις άκρον βαθμόν. Διά τουτό ο κύριός του τον ήγάπα και είχε μεγάλην έμπιστοσύνην προς αυτόν.

Κάθε Σάββατον ο Ιωάννης επήγαινε και εισέπραττε τά χρήματα τά όποια εχρεώστων εις τον κύριόν του οι πελάται.

Έν Σάββατον επέστρεφεν ο Ιωάννης με τά χρήματα τά όποια ειχεν εισπράξη, ότε εις την πλατείαν της 'Ομοιοίας συνήνησε τον συμπατριώτην του και συμμαθητήν του Μιχάλην Ζώκον.

Ο Ζώκος ήτο δεκατεσσάρων ετών παιδί' όνηρός και επομένως πολύ όλίγον τίμιος' ήτο εξ εκείνων των παιδιών, τά όποια δέν ριζόνουν εις καμμίαν έργασίαν και ούτε είναι δυνατόν να προκόψουν.

Πρό όλίγου τον ειχε διώξη ο καταστηματούχος εις τον όποϊον ειργάζετο' ήτο λοιπόν χωρίς έργασίαν και ίσως αύριον θα ήτο και χωρίς ψωμί.

— « Σὺ είσαι, Γιάννη ! » είπεν εις τον Μπαρλήν πώς έμεγάλωσε από τότε που δέν σε είδα ! Πού πής τόσο βιαστικός ;

— Πηγαίνω 'ς τό κατάστημα' επήγα και επήρα χρήματα από μερικούς πελάτας και τα πάγω 'ς τον κύριόν μου. Και σὺ πού πής ;

— 'Εγώ πηγαίνω 'ς την 'Αμερική.

— Σ' την 'Αμερική ! Έλα, άφησε τ' άστειλα.

— Δέν σου μιλω άστειλα. Αύριον φεύγω. 'Εδω 'ς τον τόπο μας δέν είναι προκοπή. Έδαρέθηκα να δουλεύω διά τούς άλλους. Η 'Αμερική είναι τόπος διά να ζήση κανείς. Έχει τόσες εύμορφες τοποθεσίες' και έπειτα άμα πάγω εκεί θα κάμω κτήμα δικό μου. Χθές εδιάβασα εις μίαν έφημερίδα ότι εκεί είναι άτελείωτα δάση, και ό,τι χωράφι ή οικόπεδον θελήσης σου τό δίδουν χάρισμα.

Ο Ζώκος όμιλει όπως όλοι οι όνηροί, όστινες δέν ήξεύρουν ότι τίποτε δέν κερδίζεται χωρίς κόπον και ότι ή γη, όταν είναι χέρσος, δέν παράγει τίποτε και άπαιτεί πολύν κόπον και πολλές δαπάνας διά να γίνη καρποφόρος.

— Και έχεις χρήματα διά να κάμης ένα τόσο μεγάλο ταξείδι ;

— Χρήματα ; είπεν ο Ζώκος, γι' αυτό δέν με μέλει διόλου. Θα πάγω πρώτα εις την Καλιφορνίαν όπου φθάνει να σκύψη κανείς διά να μαζέψη χρυσάφι. Λέγουν μάλιστα ότι εύρίσκονται και διαμάντια εις αυτό τό μέρος. Σὺ ίσα ίσα που είσαι χρυσοχός, έπρεπε να πής 'ς την Καλιφορνίαν. Αν έφερνες πίσω ένα μεγάλο διαμαντικό εις τον αφέντη σου να ιδής πώς θα σε ειγε ! . .

Η ιδέα αυτή ενέβαλεν εις σκέψεις τον Ιωάννην.

— Πώς σε ζηλεύω που θα πής 'ς αυτά τά μέρη ! είπε.

— Και τί σ' εμποδίζει να έλθης και σὺ ; Έλα μαζί μου' θα γίνωμεν σύντροφοι.

— Όχι' δέν γίνεται' δέν πρέπει. Τί θα είπη τό αφεντικό μου, αν δέν με ιδή να γυρίσω.

— Καίμενε Γιάννη, πάντα δειλός θα είσαι.

— Μα έχω μαζί μου χρήματά που δέν είναι δικά μου.

— 'Ισα ίσα πού μας χρειάζονται' θα είναι τό πρώτο κεφάλαιό μας.

— Τι ; να κρατήσω χρήματά που δέν είναι δικά μου ; αυτό είναι κλοπή !

— Και ποιος σου λέγει να τα κλέψης ; θα τα δανεισθής' τίποτε άλλο. Σέ μερικά χρόνια, αν οὐ κάμωμε περιουσίαν, θα έλθωμε πίσω εις τας 'Αθήνας και δίδεις τά χρήματα του αφεντικού σου με μεγάλο μεγάλο τόκον.

Οι λόγοι ούτοι εκάμην έντύπωσιν εις τό παιδίον. Δέν εσυλλογίσθη ότι τό κρημα τό όποϊον λαμβάνει κανείς από τον άλλον, χωρίς την άδειάν του, δέν τό δανείζεται, και αν άόδημη έχη σκοπόν

να τό επιστρέψη — άλλα τό κλέπτει. 'Αλλ' ο Ιωάννης δέν τά πολυεσκέφθη αυτά τά πράγματα' έδέχθη την πρότασιν του Ζώκου, και παρέδωκεν εις αυτόν, ως μεγαλειτερον, τα χρήματα.

'Αλλά πώς να υπάγωσιν εις 'Αμερικήν ;

Ητο ή εποχή κατά την όποιαν ατμόπλοια άγγλικά εφόρτωνον σταφίδα εις τον Κορινθιακόν κόλπον, τά δύο παιδία άπεφάσισαν λοιπόν να υπάγουν εως εκεί, να έμβουν εις έν άγγλικόν ατμόπλοϊον και έπειτα από την 'Αγγλίαν να πλεύσουν εις την 'Αμερικήν. Έπειδή έπρεπε να κάμουν οικονομίας εσκέφθησαν να υπάγωσι πεζοί μέχρις Αίγίου.

'Αφ' οὐ έφαγαν καλά δια των χρημάτων του χρυσοχόου, εξεκίνησαν ή νύξ ήτο ώραία και αστροφεγγής. Μετά τά μεσάνυκτα εκοιμήθησαν εις τινα γωνίαν υπό τας ελαίαις, και την αύγήν πριν άκόμη άνατείλη ή ήλιος είχαν σηκωθής.

'Αλλ' ή ζέστη ήτο άνοσηφός' ή κόνις της οδοῦ έμβαινε διά της ρινός και του στόματος και άπέπνιγε' μετά τινος ώρας ο Ιωάννης είπε ότι δέν εμπορεί να προχωρήση περαιτέρω.

Την ώραν εκείνην διήρχετο χωρικός τις με έν κάρρον τό όποϊον εσυρε γηραιός ήπος.

— Γιάννη, μου έρχεται μία ιδέα.

— Πατριώτη, ανεφώνησεν εις τον χωρικόν, τό πουλάς τό κάρρο σου ;

— Και τί σε νοιάζει εσένα αν το πουλώ ή δέν το πουλώ ; μήν έχεις 'ς τον νοῦν σου να τ' αγοράσης ;

— Ναι, τό κάρρο και τάλογο μαζί.

— Και λεπτά ; έχεις λεπτά ;

— Αν δέν είχα δέν θα σ' έρωτούσα, άπήνησεν ο Ζώκος.

— Τότε αλλάζει' αν θέλης και καλά να τ' αγοράσης θα τα συμβιβάσωμε' δός μου τετρακόσες δραχμές και πάρ'τα και τά δύο.

— Καλά, είπεν ο Ζώκος, όστις οὐδέ ήρώτησε καν τον σύντροφόν του.

— Λαμπρά ! επετύχαμε ! τῶ εψιθύρισε μόνον εις τό οῦς. 'Έτσι θα φθάσωμε γρήγορα 'ς τό Αίγιον, θα έμβωμεν 'ς τό πρώτο ατμόπλοϊο και θα γίνωμεν γρήγορα πλούσιοι.

'Εδωκε λοιπόν τας τετρακοσίας δραχμάς εις τον χωρικόν, όστις έλαβε τά χρήματα χωρίς την ελαχιστήν τύψιν συνειδήτος από τά παιδία εκείνα. 'Αργότερα όμοις έμελλε να μετανόηση πικρά.

Δέν περιγράφεται ή εύτυχία την όποιαν ήσθάνθησαν οι δύο μικροί φυγάδες' εταξείδειον έν άνέσει με τό άμάξιον, τό όποϊον δέν ήτο ιδικό των. Τώρα ο δρόμος δέν ήτο πλέον κουραστικός. Ο Ζώκος έλαβε τας ήνίας' άλλα τό ζῶον ένόησεν άμέσως ότι άλλαι χείρες το διήθυσον τώρα.

« Όποιος θέλει να ταξείδευση μακράν

δεν εξαντλεί τὰς δυνάμεις τοῦ ζώου του. τὴν ἀλήθειαν ταύτην τὴν ὁποίαν γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἀγωγιάται δὲν ἤξευραν τὰ δύο παιδιά, διὰ τοῦτο εἰς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν των ἔτρεξαν ὅσον ἤμπορσαν. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ζῶον ἐβράδυνε τὸ βῆμά του ἐπὶ τέλους δὲ ἐστόλωσε τοὺς πόδας του καὶ δὲν ἐνόει νὰ προχωρήσῃ. Ὁ Ζῶκος το ἐκτύπα, ἀλλὰ εἰς μάτην.

Τί νὰ κάμουν; Μετὰ πολλὰς σκέψεις ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω, νὰ εὕρωσι τὸν χωρικὸν ὅστις τοὺς ἠπάτησε καὶ νὰ τῷ δώσωσιν ὀπίσω τὸ κάρρον του.

Ἐπέστρεψαν λοιπὸν σκυθρωποὶ καὶ μελαγχολικοὶ, καὶ πάλιν εὐχαριστημένοι, διότι τὸ κουρασμένον ἄλογον εἶχε ἀκόμη δυνάμεις νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ σταυλὸς του. Μετὰ πολλὰ βάσανα κατῴρθωσαν νὰ εὕρουν τὸν χωρικόν. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια.

— Ἡ συμφωνία μας συμφωνία, εἶπε. Τί νὰ το κάμω τώρα τὸ ἄλογό μου πού μου το φέρατε εἰς τέτοια κατάστασι;

— Δωσέ μου τούλάχιστον, τὸ γαϊδαρό σου καὶ πάρε πίσω καὶ κάρρο καὶ ἄλογο.

— Ἄς εἶνε, ἄς σας κάμω αὐτὴν τὴν χάριν, εἶπεν ὁ πονηρὸς χωρικός, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐκείνην.

Οἱ δύο ταξειδιῶται ἀνέβησαν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὄνου· δὲν ἐπροχώρουν ταχέως, ἀλλ' ὀπωσδήποτε ἐπροχώρουν. Ἄλλὰ μὲ τὰς ἀργοπορίας αὐτὰς ἐξώδευσαν τὰ χρήματα. Ἐν τέλει δὲν εἶχον οὐδὲ νὰ φάγουν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ πωλήσωσιν τὸν ὄνον· τὸν ἐπώλησαν δέκα δραχμάς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας οἱ χωροφύλακες συνέλαβον πλησίον τῆς Κορίνθου τὰ δύο παιδιά, τὰ ὅποια ἀφοῦ ἀνευρέθησαν, παρεπέμφθησαν νὰ δικασθοῦν ὡς κλέπται.

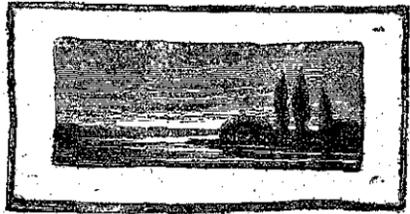
Ὁ Ἰωάννης Μπαρλῆς ἐξερράγη εἰς δάκρυα ὅταν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου τον ἠρώτησαν διὰ τὰ χρέηματα τὰ ὅποια ἔκλεψε. Μὲ λυγμούς ὠρίσθη ὅτι δὲν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του οὐδεμίαν πεντάραν νὰ κλέψῃ. Εἶπε ὅτι μετανοεῖ πικρὰ δι' ὅ,τι ἔκαμε καὶ βλέπει πού φέρει ἡ κακὴ συναναστροφή. Τόση δὲ ἦτο ἡ εἰλικρίνεια μὲ τὴν ὁποίαν εἶπε τοὺς λόγους τούτους, ὥστε τὸ δικαστήριον ἔδειξεν ἐπιεικειαν καὶ τον ἐσυγχώρησε. Καὶ ὁ κύριός του ὁμοίως τον ἐσυγχώρησε καὶ τον παρέλαβεν ἐκ νέου εἰς τὸ κατάστημά του.

— Ἄλλ' ὁ Ζῶκος, ὁ κύριος αἴτιος τῆς κλοπῆς, ὁ παρασύρας τὸν ἄθῶον Ἰωάννην κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν ἀρκετῶν μηνῶν· ἐκεῖ δὲ εὗρε καιρὸν νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίῃ μὲ ξένα χρήματα εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὅτι ἂν θέλῃ νὰ κερδίσῃ χρήματα

πρέπει νὰ ἐργασθῇ μὲ τιμὴν καὶ μὲ φιλοπονίαν.

Καὶ ὁ χωρικός, ὁ πωλήσας τὸ κάρρον ἐκάθισεν εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου. Κατεδικάσθη εἰς πρῶτιστον ἀρκετὰ στρογγυλόν, ὁ δὲ πρόεδρος τον ἐπέπληξε σφοδρῶς εἰπὼν ὅτι ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους ὡς πρὸς τὴν τιμὴν ἐνὸς πράγματος, ἡ δὲ πράξις εἶνε ἀκόμη χειρότερα ὅταν ἀπατᾷ ἄπειρα παιδιά.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΔΙ ΜΟΥ
[Κατὰ τὸ ρωσσικὸν τοῦ Α. Πλεσσάνφ]

Σκιερό μου περιβόδι
Μ' ἀνθισμένην πασχάλιά,
Ἡ δροσιά σου μὲ μαγεύει
Μὲ μεθῆ ἢ μυρωδιά.

Τριαντάφυλλα δὲν ἔχεις,
Οὔτε κρῖνα τ' ὄρθανό,
Μόνο λίγες παπαρούνες
Καὶ ὀλίγο μαϊντανό.

Κ' ἕνας μόνος πρὸς τὸ δρόμο
Εἰς τὴν πόρτα σου ἐμπρός
Ἦλιος στέκει καὶ κυττάζει
Ἐὐδὸν φύλακας πιστός.

Μ' ὅλα ταῦτα σε λατρεύω,
Περιβόδι μου μικρό,
Καὶ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα
Τὰ καλά σε θεωρῶ

Ἐὰν ἀκοῦω ξάπλωμένος,
Τὸ χορτάρι ἀγκαλιά,
Πῶς ἡ μέλισσα βοῖζον
Γύρω 'κεῖ ἔς τὴν πασχάλιά.

ΠΑΝ. ΤΣΑΗΣ

ΝΟΜΑΔΕΣ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

Οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἀρβανιτόβλαχοι ποιμένες εἶνε σκηνηταί. Ἐκάστη ὄμας ἔχει τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὀνομαζόμενον Τσελέλε γ κ α ν, ὅστις εἶνε πάντοτε ὁ πρωτότοκος τῆς γενεᾶς ἢ ὁ γεροντότερος.

Ὁ Τσελέλεγας ἔχει ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὅταν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς γενεᾶς του γεννηθῇ δια-

φορὰ δικάζει ὁ Τσελέλεγας, καὶ ἡ ἀπόφασίς του θεωρεῖται ἱερά. Ὅστις δὲ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ δίκαια καὶ δὲν εἶνε δεκτὸς εἰς κανέν ἄλλο τσελέλεγάτον Ἀρβανιτοβλάχων.

Ὁ Τσελέλεγας ἀποφασίζει περὶ τῶν γάμων των καὶ ἐν γένει περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ὑπηκόων του, τὸν σέβονται δὲ καὶ τον φοβοῦνται πάντες καὶ ὑπακούουσι εἰς αὐτὸν μετὰ προθυμίας.

Οἱ ποιμένες οὗτοι ζοῦν πάντοτε μακρὰν τῶν πόλεων, καὶ τὸ μὲν θέρος πηγαίνουν εἰς ὄρεινά μέρη, τὸν δὲ χειμῶνα εἰς ἐπίπεδα καὶ προσήλια. Ἐνεκα δὲ τῆς ζωῆς των αὐτῆς εἶνε σχεδὸν ἡμιμάγριοι.

Τὸ κύριον ἔργον των εἶνε ἡ κτηνοτροφία, αἶγες, πρόβατα, ἵπποι, καὶ ἡμίονοι. Ἀπὸ τὸ γάλα τῶν ποιμνίων κατασκευάζουν τυρὸν καὶ βούτυρον, ἀπὸ δὲ τὰ ἔρια αὐτῶν τὴν ἐνδυμασίαν των, τὴν ὁποίαν φοροῦν ὁμοίαν σχεδὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Τὸ ἔριον τῶν προβάτων κλωθόμενον εἰς νῆμα, βάπτεται παρὰ τῶν ἰδίων γυναικῶν καὶ τὰ ἐνδύματά των ἔχουσι χρωματισμούς καὶ ποικίλλματα.

Ἀπὸ τὰ ἔρια τῶν προβάτων κατασκευάζουν κλινოსκεπάσματα μαλακὰ (βελέντζας) καὶ τάπητας ποικιλοχρόους· ἀπὸ δὲ τὰς τρίχας τῶν αἰγῶν κάμνουσι ἐπενδύτας καὶ μανδύας (καπότες) ἐλαφροτάτους, ὅτινες εἶνε ἀδιάβροχοι, διότι αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς κυλοῦν ἐπ' αὐτῶν καὶ πίπτουν χωρὶς νὰ τοὺς διαπεροῦν. Κατασκευάζουσι δὲ προσέτι ταγάρια, σακκία, πανὶ μάλλινον εἴτε μονόχρουν εἴτε ποικιλόχρουν.

Ὅ,τι περισσεύσῃ ἀπὸ τὴν παραγωγὴν τῶν το πωλοῦν. Διὰ τοῦτο πηγαίνουν ὄχι μόνον εἰς τὰς ἐτησίως πανηγύρεις ἀλλὰ καὶ καθ' ἑβδομάδα εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἀγορῶν καὶ πωλοῦν τὰ προϊόντα των, ἀγοράζουσι δὲ σίτον, βάρβακα, καὶ σιδηρὰ ἐργαλεῖα. Τὰς τιμὰς τῶν προϊόντων ὀρίζει ὁ Τσελέλεγας καὶ παραγγέλλει ποίαν τιμὴν νὰ ζητήσωσι δι' ἕκαστον εἶδος καὶ ἕως πού νὰ καταβοῦν.

Οἱ ποιμενικοὶ των κύνες εἶνε μεγαλόσωμοι καὶ ἄγριοι. Διὰ νὰ καταβάλλωσι δὲ εὐκολώτερον τοὺς λύκους, οἱ ποιμένες δένουσι εἰς τοὺς ἀρσενικοὺς μανδρουκίλους πλατὺ περιδέραιον, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου, ἀκριδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ὑπὸ τὸν λαιμὸν προσαρμύζεται στερεῶς δίκωπον ἐγχειρίδιον, ὥστε ὅταν ἐφορμᾷ ὁ κύων κατὰ τοῦ λύκου ἀνορθώμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του νὰ τον τρυπᾷ συγχρόνως.

Αἱ καλύβαι τῶν Ἀρβανιτοβλάχων κατασκευάζονται παρὰ τῶν ἰδίων ἐκ χόρτου καὶ πασσάλων καὶ εἶνε σχεδὸν κωνοειδεῖς· ὁμοιάζουσι δὲ πρὸς ἀλεξιβρόχια ἀνοικτὰ, τῶν ὁποίων τὸ ξύλον

εἶνε ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν. Εἶνε ὅμως σκεπασμένοι ὄχι μὲ πανίον ἀλλὰ μὲ χόρτον πυκνὸν (σάλμη).

Διὰ νὰ λαμβάνουν φῶς αἱ καλύβαι, ἀνοίγονται περίεξ τρεῖς ἢ τέσσαρες ὀπαὶ χρησιμεύουσαι ὡς παράθυρα· ὡς παραθυρόφυλλα μεταχειρίζονται σανίδα ἰσομεγέθη πρὸς τὴν ὀπὴν τοῦ παραθύρου, κινητὴν, τὴν ὁποίαν θέτουσι ἢ ἀφαιροῦσι ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης.

Ἡ θύρα τῶν καλυβῶν εἶνε πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὅποσον δὲν προσβάλλεται σπουδαίως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἐν γένει αἱ καλύβαι εἶνε μὲ τόσην στερεότητα κατασκευασμένα καὶ τόσον καλῶς προηρησμένα ὥστε ὄχι μόνον βροχὴν, χιὼν ἢ ἥλιος δὲν τὰς διαπερᾷ, ἀλλὰ ἐν ἀνάγκῃ δύνανται νὰ μεταφερθῶσιν ὀλοκληροί, ἄνευ βλάβης.

Οἱ Ἀρβανιτόβλαχοι διαχειμάζουσι εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, κατὰ Μάρτιον δὲ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Φθιώτιδα καὶ ἀνανεοῦσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας θέσεως τὴν καλυδόπολιν των.

Εἶτε δὲ ἐξ ἀνάγκης διότι μένουσι εἰς ἀπόκεντρα μέρη, εἴτε ἐκ τῆς ἡμιαγρίας ἀνατροφῆς των εἶνε οἱ τροφοδῶται τῶν ληστῶν. Ἐνίοτε δὲ— ἐν γνώσει πάντοτε τοῦ Τσελέλεγα— γίνονται καὶ αὐτοὶ λησταί, ἐνόηονται μὲ συμμορίαν τινὰ καὶ ἀφ' οὗ διαπράξουσιν ληστείαν ἐπιστρέφουσι εἰς τὸ τσελέλεγάτον ὡς ἅγιοι ὀνούφριοι.

Οἱ Ἀρβανιτόβλαχοι φέρουσι διαρκῶς τὸν ὄπλισμόν των πλὴν τοῦ τουφεκίου των, τὸ ὅποσον φέρουσι μόνον ὅταν φυλάττουσι τὰ ποιμνία των ἢ κατὰ τὰς πορείας.

Τὰς γυναῖκας των θεωροῦσι ὡς ὑποδεέστερα ὄντα· διὰ τοῦτο εἰς τὰς δις τοῦ ἔτους μεταναστεύουσιν τὸν ὅσον μὲν ἄνδρες— ἐκτὸς τῶν φυλασσόντων τὰ ποιμνία καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα, τὰ ὅποια θέτουσι εἰς τὸ μέσον τοῦ Κερβαίου— εἶνε ἔμπεποι καὶ προπορεύονται ἢ ἀκολουθοῦν τὰ ποιμνία, ἐνῶ αἱ γυναῖκες ὄχι μόνον περὶ βαδίζουσι, ὅσον ἡλικιωμένοι καὶ ἂν εἶνε, ἀλλὰ φέρουσι καὶ φορτίον ἀναλόγως τῆς κράσεως καὶ τῆς ἡλικίας των.

Οἱ ἄνδρες εἶνε μεγαλόσωμοι καὶ ἰσχυροί, αἱ δὲ γυναῖκες ὄλαι σχεδὸν ξανθαὶ καὶ λεπταί. Ἐνῶ δὲ οἱ ἄνδρες ἔχουσι ἔκφρασιν ἀγρίαν καὶ ἀρειμάνιον, αἱ γυναῖκες εἶνε δειλαὶ καὶ τόσον ἐξαφνίζονται ὅταν φανῇ ξένος τις, ὥστε σκορπίζονται ἐντρομοὶ εἰς τὸ δασώδες μέρος ὅπως αἱ δορκάδες ὅταν καταδιώκωνται. Εἰς τὰς ἀγοράς σπανίως ἀκολουθοῦν τοὺς ἄνδρας των καὶ γράται ἀκόμη ἂν εἶνε καὶ μικρὰ κοράσια.

Οἱ Ἀρβανιτόβλαχοι διαχυρίζονται ὅτι εἶνε Χριστιανοί, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν πηγαίνουν, οὔτε ἱερέα ἔχουσι, τοὺς γάμους των δὲ τοὺς εὐλογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Τσελέλεγας. Καὶ ἡ κηδεὶα των γίνεται ἄνευ ἱερέως· καὶ ἂν μὲν ὁ ἀποθανὼν εἶνε γέρον, ἀκολουθοῦν ὄλοι σιωπηλοί, ἂν δὲ νέος, τραγωδοῦν πένθημα μυρολόγια δι' αὐτόν. ΦΙΛΗΠΠΙΣΤΗΜΑΝ

ΔΥΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΙ

Ἡ Ἑλένη, τὸν περασμένον Σεπτέμβριον ἦλθεν ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν εἰς Ἀ-

Ἐνεγίνωσκε τὸ περὶ Πηλίου μέρος (Σελ. 110, στ. α')

συλλογισμένη. Τότε ἤρχοντο ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της αἱ προσφιλεῖς μορφαὶ τὰς ὅποιας τόσον ἐπόθει, ὁ κῆλός των ὅστις ἤκουσε τοσάκις τὰς παιδικὰς φωνὰς της ὅταν ἔπαιζε μὲ τὰς ὀμιλικούς της, ἡ ἐστία τρίγυρω εἰς τὴν ὁποίαν συνηθοῦσιν τὸν χειμῶνα δέθνη, ἀπὸ τοῦ πάππου καὶ τῆς μᾶμμις, μέχρι τοῦ τρίτοῦ ἀδελφοῦ της.

Καὶ ἐνῶ ὁ νοὺς της ἔτρεχεν ἐκεῖ, δάκρυα ἐνίοτε ὑγραινόν τοὺς ὀφθαλμούς της.

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας Ἑλένης, ὑπῆρχε μία θαλαμηπόλος ἡ καμαριέρα, ὡς λέγομεν ἀπλῶς, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠσθάνθη πολλὴν συμπάθειαν πρὸς τὴν κόρην ἐκείνην, ἥτις ἂν καὶ εὐρίσκειτο εἰς συγγενικὴν οἰκίαν, ἂν καὶ εἶχε ὄλας τὰς περιποιήσεις, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της ξενιτευμένον, διότι δὲν εἶχε πλησίον της ἐκείνου τοὺς ὁποίους ἠγάπα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της.

Ἡ θαλαμηπόλος— ὀνομάζετο Ἀγγελικούλα— εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν. Ἠξεύρετε βέβαια ὅτι ἡ ποιότης τῶν αἰσθημάτων δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὅποια φορεῖ τις· ὑπάρχουσι ἄνθρωποι δῆθεν εὐγενεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχουσι εἰς ὄλα των τὰ ἄλλα τὴν εὐγένειαν πλὴν τῆς καρδίας των· εἶνε καθαροὶ εἰς ὄλα, ἀλλὰ ἂν ἐβλεπον πῶς εἶνε τὰ αἰσθηματὰ των, ἀκάθαρτα καὶ βρωμερά, θά τοὺς ἐπιανε φρικὴ καὶ τὸ ἐναντίον πάλιν: ὁ βρωμένος ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπενδύτης τοῦ ἐργάτου εἰμπορεῖ νὰ σκεπάσῃ τὴν καθαριωτέραν καρδίαν.

Ἡ Ἀγγελικούλα λοιπὸν μὲ τὴν εὐγενῆ της καρδίαν συνεπάθησε πρὸς τὴν Ἑλένην. Ἡ Ἀγγελικούλα ἦτο φαιδρὰ, ζωηρὰ, καὶ τὸ τραγοῦδι δὲν ἔλειπε σχεδὸν ἀπὸ τὸ στόμα της.

Μεταχειρίζετο κάθε μέσον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Ἑλένην.

— Ἐλα δά, καί μένη Ἑλένη, ἄφησε τοὺς στεναγμούς καὶ τὰ δάκρυα· δὲν μ' ἀρέσει καθόλου σὰν κλαῖς. Τάχα οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε ἄνθρωποι που ζοῦν ἔς τὰ ξένα;

Ἄλλ' ὅσον πλησιάζουσι αἱ ἐξετάσεις, ὅσον πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν διακοπῶν, τόσον τὸ βλέμμα τῆς Ἑλένης ἐφλογίζετο, τόσον μεγαλειότερα ἔλαμπεν ἡ ἀνυπομονήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Καὶ ἐν ᾧ ἐμελέτα τὰ μαθηματὰ της, ἀνεγίνωσκε μὲ ἄκρον ἐνδιαφέρον ἐν βιβλίον περὶ Θεσσαλίας, ὅπου ἐγένετο λόγος καὶ διὰ τὸ Πήλιον καὶ διὰ τὴν Ζαγοράν, τὴν Ζαγοράν της, τὴν πατρίδα της τὴν ἀγαπημένην.

Ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο εἰς κινητὴν καθέδραν καὶ ἀνεγίνωσκε δεκάτην ἰσως

φοράν τὸ περὶ Πηλίου μέρος, ὅτε ἔξαφνα ἦλθεν ἡ Ἀγγελικοῦλα, ὄχι γελαστή πλέον καὶ πηδῆτικη, ἀλλὰ σοβαρὰ καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ὄψιντες εἶχον κλαυθρὸν.

Ἡ Ἑλένη, ὅτε ὤψινεν ἀπὸ τὸ βιβλίον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ εἶδε τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην εἰς τὴν μορφήν τῆς Ἀγγελικῆς, εἶπε μὲ ἀνησυχίαν :

— Τί ἔχεις, Ἀγγελικοῦλα ;
— Πωλοῦν τὸ σπίτι μας εἰς τὴν Ἄνδρον ! εἶπεν αὐτὴ δεικνύουσα εἰς ἐπιτολίαν, τὴν ὅποιαν πρὸ μικροῦ εἶχε λάβῃ.

— Ἡ καίμεν ἡ μητέρα μου ! ἐξηκολούθησε, πῶς θὰ τῆς φανῇ ! Ἄχ ! ἐκεῖ πού ἔζησε κανεὶς ἐκεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ που λέγει καὶ τὸ ποίημα ἐκείνος που φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του εἶνε σὰν νὰ ξεριζώνεται ; γι' αὐτὸ πονεῖ τόσο.

— Ὡ ! τὸ ἤξευρε τοῦτο ἡ Ἑλένη ; τὸ ἤξευρε πολὺ, καὶ ἐξ ἰδίας πείρας ἐνόησεν ὅλον τὸν πόνον τῆς καλῆς Ἀγγελικοῦλας καὶ ἠρώτησε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς λεπτομερείας.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Ἀγγελικοῦλας εἶχε μερικὰ χρέη ἔν πλοῖον που εἶχαν ἐναυάγησε τὸν περασμένον χειμῶνα καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἦνοιξε μικρὸν κατάστημα ἐπρωδουσαν πολὺ αἱ ἐργασίαι του καὶ ἴσως εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ ὅσα χρήματα χρειάζονται διὰ νὰ μὴ πωληθῇ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἕως ὅτου νὰ του γράψουν καὶ νὰ λάβουν ἀπάντησιν ;

— Ἐἶνε μακρὰ ἡ Αἴγυπτος, ἔ, Ἑλένη ; εἶπεν ἡ Ἀγγελικοῦλα ἀρελῶς.

Ἡ Ἑλένη τῆς βεβαίωσεν ἐπὶ τῆς σοφίας τὴν γῆν τοῦ Φαραῶ καὶ τὸν Νεῖλον, ὅστις ἐφαίνετο ὡς χρωματιστὴ κλωστή.

— Καὶ ποῖος σὰς το πωλεῖ τὸ σπίτι ; ἠρώτησεν ἔξαφνα ἡ Ἑλένη.
— Ἡ Τράπεζα.
— Ἀλήθεια ; εἶπεν ἀναπνέουσα μὲ χαρὰν ἡ Ἑλένη.
— Ναί.

— Τότε μὴ σε μέλη ; ὁ ἄλλος θεὸς μου εἶνε σύμβουλος εἰς τὴν Τράπεζαν. καὶ θὰ τον παρακαλέσωμεν νὰ κάμῃ ἀναβολή ; εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ γράφομε καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸ σου καὶ φροντίζει...

— Στέλνω καὶ ἐγὼ τοὺς μισθοὺς μου, εἶπεν ἡ καλὴ Ἀγγελικοῦλα. . .
Εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς ὤρμησε καὶ ἐφίλησε τὴν καλὴν Ἑλένην.

Μετ' τὴν μεσολάβησιν τοῦ θεοῦ τῆς Ἑλένης τὰ πράγματα διωρθώθησαν καὶ ἡ Ἀγγελικοῦλα ἠσυχάσε πάλιν ἔφυγεν ἡ μελαγχολία ἀπὸ τὴν μορφήν τῆς τὴν ὅποιαν εἶχε σκιάσει προσωρινῶς ὅπως τὰ σύννεφα τὸν αἴθριον οὐρανόν, τῆς Ἀττικῆς, ἠκούσθη πάλιν ὁ εὐθυμος καὶ τραγανιστὸς γέλως τῆς καὶ τὸ μελωδικὸν τραγοῦδι τῆς.

Μετ' ὀλίγον θὰ περάσῃ καὶ τῆς Ἑλένης ἡ μελαγχολία. Μόλις τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις θὰ πετάξῃ εἰς τὰ προσφιλεῖ

της ὄντα. Θὰ ὑπάγῃ μὲ τὸν σιδηρόδρομον μέχρι Λαυρίου, ἐπειτα θὰ ταξιδεύσῃ τὸν μαγικὸν Εὐδοκὸν κόλπον, θὰ ρθῶσῃ εἰς Βῶλον, ἐκεῖ θὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς μητρὸς τῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς, οἵτινες θὰ ἔλθουν νὰ τὴν παραλάβουν καὶ ἐπειτα ὅλοι μαζί ἐπὶ ἡμιόνων θὰ ἀναβῶν εἰς τὴν Ζαγοράν.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 101]

Εἶνε δύσκολον νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἀγαλλίαν τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ἡ Λίσβετ ὅτε ὁ Φράντς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ δύο ἀργυρὰ νομίσματα.

Δὲν θὰ εἴπωμεν λεπτομερῶς πῶς τα ἐξώδευσαν, ἀλλὰ σὰς βεβαιουῦμεν ὅτι καλλιτέρα χρῆσις χρήματος κερδηθέντος μὲ κόπον δὲν ἔγεινε ποτέ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ φίλος μας Φράντς ἔγεινε σωτὴς βιομήχανος ἀθυρμάτων ὁ Κρές τον ἐδίδαξε νὰ μεταχειρίζεται τὸν τόννον διὰ τὴν κατασκευὴν μερῶν τινῶν τῶν παιγνιδίων του, ἰδίως τῶν μικρῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοῦτο ὄχι μόνον οἰκονομίαν καιροῦ ἔφερε, ἀλλὰ προσέδιδε καὶ κομψότητα καὶ χάριν καὶ ομοιότητα ἐργασίας, ἀτινα συντέλεσαν εἰς τὴν ἐτι μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν τῆς πωλησεως.

Ὅτε ἡ παρὰ τῷ βαρελοποιῷ μαθητεία τοῦ Φράντς ἐτελείωσεν, ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἔκαμνε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κρές τόσον ἐπικερδὲς ἐμπόριον παιγνιδίων, ὥστε ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ τον συνεβούλευσαν νὰ το ἐξακολουθήσῃ διότι τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἠδύνατο νὰ δώσῃ τόσα κέρδη ὅσα καὶ ἡ κατασκευὴ βαρελίων προωρισμένων νὰ περιέχουν οἶνον καὶ ζῦθον.

Ἦπῃρχε δὲ καὶ ἄλλος λόγος, ὅστις ἐπέισε τὸν Φράντς νὰ προτιμήσῃ τὴν βιομηχανίαν τῶν παιγνιδίων ἢ ἀδελφῆ του, ἠτις δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ Λίσβετ, ἀλλὰ νεῶνις δεκαπέντε ἐτῶν ἠδύνατο νὰ τον βοηθῇ εἰς τὸ ἔργον του ἔν ᾧ ἐξ αἰτίας τοῦ παθῆματος τῆς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ ἄλλην ἐργασίαν.

Ἡ Λίσβετ λοιπὸν ἀνέλαβε νὰ χρωματίζῃ τὰς κιβωτοὺς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν.

Τὸ ἐμπόριον προώδευεν ὅσῳ περισσοτέρας κιβωτοὺς κατασκεύαζεν ὁ Φράντς τόσῳ περισσοτέρας ἐπωλοῦντο. Δὲν ἐπωλοῦντο πλέον μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Φραγκοῦρτης, ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Γερμανίας καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅα ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Εὐρώπης ἐνθουσιάζοντο εἰς τὴν ἀγορὰν μὲ τὰ παιγνιδία τῆς Νυρεμβέργης καὶ ὅλα διεσκέδαζον μὲ αὐτὰ.

Ἐκαστον ἔτος αἱ παραγγελίαι ἐγένοντο μεγαλειτέρας ἕκαστον δὲ ἔτος ὁ Φράντς καὶ ἡ ἀδελφὴ του προσέθετον καὶ νέον τι παιγνιδίον, τὸ ὅποσον ἐπένοι ἡ ζωηρὰ φαντασία τῆς Λίσβετ καὶ ἐξέτελλον αἱ ἐπιδέξια χεῖρες τοῦ Φράντς.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν πτωχικὴν κατοικίαν τοῦ φίλου μας εἰσῆλθεν ἡ ἀνεσις καὶ οἱ δύο ἔγγονοι ἐπεριποιήθησαν ὅπως ἤθελον εἰς τὸ γῆρας τῆς τὴν μάμνην των. Πλὴν τῶν δύο δωμάτων, ἅτινα μέχρι τοῦδε ἀπέτελλον τὴν κατοικίαν των προσέλαβε καὶ ἄλλα δωμάτια αἱ κιβωτοὶ καὶ τὰ ἄλλα παιγνιδία ἐπιανόν τὸν πον, καὶ ὁ τόννος ἐπίσης μετὰ δύο ἐτῆ ὁ Φράντς καὶ ἡ Λίσβετ ἐνοικίασαν ὅλοι τὸ πάτωμα τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ἠνοίξαν κατάστημα διὰ τὴν πώλησιν τῶν παιγνιδίων.

Εἰς τὴν πρόσφιιν τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, τὸ ὅποσον ἄλλοτε ἀνήκειν εἰς τὸν πλούσιον πολίτην τῆς Νυρεμβέργης, ἀνεγινώσκατο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Φράντς καὶ ἡ Λίσβετ ἐνοικίασαν ὅλοι τὸ πάτωμα τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ἠνοίξαν κατάστημα διὰ τὴν πώλησιν τῶν παιγνιδίων.

Εἰς τὴν πρόσφιιν τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, τὸ ὅποσον ἄλλοτε ἀνήκειν εἰς τὸν πλούσιον πολίτην τῆς Νυρεμβέργης, ἀνεγινώσκατο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Φράντς καὶ ἡ Λίσβετ ἐνοικίασαν ὅλοι τὸ πάτωμα τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ἠνοίξαν κατάστημα διὰ τὴν πώλησιν τῶν παιγνιδίων.

Ἀλλὰ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιτυχίαν καὶ εὐδοκίμησιν ἤξιζεν ἡ ὑπόληψις τὴν ὅποιαν εἶχον ὅλοι εἰς τὸν Φράντς διὰ τὴν ἐξαιρέτων διαγωγὴν του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφωσίωσιν του πρὸς τὴν μάμνην, ἠτις ἐπροστάτευσεν τὰ δύο ὄρφανα κατὰ ὅσαν δυστυχῆ καὶ ἔρημα εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Φράντς ἀπέκτησε διὰ τῆς ἐντίμου καὶ νοήμονος ἐργασίας του πολὺν πλοῦτον καὶ ἠδυνήθη νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς ὄσους ἡγάπα. Ἐφθασε δὲ εἰς γῆρας βαθύτιμῶμενος ὑφ' ὄλων.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Νυρεμβέργη ἀπέκτησε φήμην διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν παιδικῶν παιγνιδίων καὶ ἔγεινε τὸ πρῶτον βιομηχανικὸν κέντρον τοῦ εἶδους τούτου, ἀπὸ τὸ ὅποσον διασκορπίζονται τὰ παιδικὰ παιγνιδία εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Οἱ περιηγηταὶ οἵτινες περιέρχονται τὰς ὁδοὺς τῆς παλαιᾶς ταύτης πόλεως διὰ νὰ ἴδωσι τὰ περιεργὰ λίθινα ἢ ξύλινα γλυπτικὰ ἔργα τὰ ὅποια στολιζοῦν τὰς ἐκκλησίας καὶ εἶνε ἔργα τοῦ Φάϊ Στὸς καὶ τοῦ Ἀδάμ Κράφτ, ἡ μεταβαίνον νὰ θαυμάσωσι τὰς περιφρῆμας εἰκόνας τοῦ Ἀλβέρτου Δούρερ, βλέπουσιν εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ παραθύρια πλήθος ἐπιγραφῶν, αἵτινες ἀναγγέλλουσι ὅτι ἐκεῖ πωλοῦνται ἡ κατασκευαζόμενα παιγνιδία.

Εἰς τοὺς ἀποκέντρους δρομίσκους ἀνοῖεται πᾶσαν στιγμὴν ὁ θόρυβος τοῦ τόννου, σφυρῶν καὶ πριονίων. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ δρομίσκοι κατοικοῦνται ὑπὸ φιλοπόνη

ἐργατῶν οἵτινες κατασκευάζουσι τὰ παιγνιδία, εἰς πολλὰς δὲ οἰκίας ἐργάται εἶνε τὰ παιδιὰ.

Οἰκογενεῖαι τις ἀφοσιούται εἰς τὴν κατασκευὴν ἐνὸς εἶδους παιγνιδίου ἢ ἄλλη ἐκλέγει ἄλλο εἶδος. Καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκογενεῖᾳ ἡ ἐργασία διαμοιράζεται. Ἐν παιδίον ἀναλαμβάνει νὰ κατασκευάζῃ ζῦθον τι τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε τὸ ἄλλο ἔχει καθήκον νὰ συγκολλήσῃ τὰ διάφορα μέρη ἀνθρωπίσκου τινὸς τὰ ὅποια κατασκεύασεν ἄλλον παιδίον, ὁ δὲ πατὴρ κατεργάζεται τὰ μέρη τὰ ὅποια γίνονται διὰ τοῦ τόννου.

Εἰς πᾶσαν οἰκίαν ὅλα τὰ παιδιὰ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ φιλοτεχνοῦν μικροσκοπικὰ ἐπιπλα. Ὅσοι δὲ ἔχουν ἐπινοητικὸν πνεῦμα ἀφευρίσκουν νέα παιγνιδία, τὰ ὅποια ἀφ' οὗ ἐκτελεσθῶν ἀπὸ τὰς περιφρῆμας ἄξιους τῆς Νυρεμβέργης πηγαίνουσι εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Εἰς Φοῦρτλε, μικρὸν πόλιν κειμένην πλησίον τῆς Νυρεμβέργης, εἰς τὸ μέσον πυκνῶν δασῶν ἑλατῶν, οἱ κάτοικοι εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον κατασκευασταὶ παιγνιδίων καὶ ἀποστέλλουσι μεγάλα ποσὰ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς ἀποθήκας καὶ τὰ καταστήματα τῆς Νυρεμβέργης.

Τὰ δένδρα τοῦ δάσους, τοῦ ὅποιοι οἱ κλάδοι σχηματίζουσι τόσον πυκνὴν σκιάν, καὶ τὰ ὅποια καλύπτουσι διὰ μαυροπρακίνο ἐνδύματος τὰς πλευράς καὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, τὰ δένδρα ταῦτα τὰ κοσμοῦν οἰκίαν κατὰ τὸς ἄκρας καὶ τὸ ὕψος χρησιμποιοῦνται πολυτρόπως ἀφοῦ κοποῦν καὶ ἰσογυμνωθῶν ἀπὸ τοὺς κλάδους των, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουσι ὡς καυσόξυλα.

Τὸ ἐν δίδει ξυλείαν διὰ τὴν κατασκευὴν οἰκίας, ἐκ τοῦ ἄλλου γίνεται ἰσθὸς πλοίου. Τοῦτο μεταβάλλεται εἰς βαρέλια οἴνου ἢ ζῦθου τῆς Γερμανίας, τὸ ἄλλο πωλεῖται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου του εἰς κατασκευαστὴν παιγνιδίων τῆς Νυρεμβέργης, ὅστις μὲ ὄλην τὴν οἰκογενεῖάν του μεταβάλλει αὐτὸ εἰς χιλιάδας μικρῶν πραγμάτων τὰ ὅποια θὰ γίνωσι παιγνιδία. Ὅλα δὲ ἐκεῖνα γίνονται ἄργα ἢ γρήγορα χρήματα, διὰ τῶν ὅποιων ζῶσι χιλιάδες ψυχῶν.

Τοιοῦτοτρόπως τὰ σκιερὰ δάση τῆς Γερμανίας τὰ ὅποια καλύπτει τόσον πολὺν χρόνον ἢ χιῶν τοῦ χειμῶνος καὶ εἰς τὰ ὅποια σπανίως εἰσδίδει ὁ θερινὸς ἥλιος, παρέχουσι ὑλικὸν διὰ τὴν διασκέδασιν τῶν παιδίων καὶ τῶν μάλλον ἀπομεικρωμένων μερῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἠθέλησεν ἡ Πρόνοια, ἐν τῇ ἀγαθότητί τῆς, ἡ τέρψις πολλῶν χιλιῶδων παιδίων νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὸ νὰ δίδῃ ἄρτον, ἐνδύματα καὶ ἄλλα τὰ χρειώδη τῆς ζωῆς εἰς τοὺς μικροὺς ἰσθάτας τῆς πόλεως τῶν παιγνιδίων.

Καὶ τοῦτο κατορθῶθαι ἐνὸς πτωχοῦ παιδίου μαθητευομένου βαρελοποιεῖου, τοῦ μικροῦ Φράντς ! . . . ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ

Εἰς ἓν πενιχρὸν δωμάτιον ἔζη σοφὸς τις γέρον, ὁ ὅποτος τόσον ἐμελέτα νύκτα καὶ ἡμέραν ὥστε ὅλοι ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπῆρχε πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τὸ ὅποσον νὰ μὴ ἤξευρε.

Ὁ σοφὸς δὲν παρεδέχτο αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἀλλὰ πους ἄνιεν νὰ λέγουν καὶ ἐξηκολούθει τὰς μελέτας του.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δὲν ἦναπτον οἱ ἀνθρωποὶ τόσον εὐκολα πῦρ, διότι δὲν εἶχον ἀφευρεθῆ ἀκόμη τὰ φωσφορικά πυρρετὰ ὥστε συγγὰ οἱ γείτονες ἐδανεῖζοντο μεταξὺ των πῦρ.

Μίαν ἑσπέραν ὁ σοφὸς ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐστίας του, ἀναγινώσκων ἓν ὀγκῶδες βιβλίον ἔξαφνα ἤκουσε νὰ κτυποῦν εἰς τὴν θύραν.

— Ἐμπρός ! ἀνεφώνησεν.

Ἡ θύρα ἠνοιξε καὶ εἰσῆλθε μικρὸν κοράσιον, τοῦ ὅποιοι τὸ πρόσωπον ἐφάνερωνεν ἀθρότητα καὶ ἀπλότητα.

— Κύριε σοφέ, εἶπε τὸ κοράσιον, μ' ἔστειλεν ἡ μητέρα μου καὶ σε παρακαλεῖ νὰ μου δώσῃς ὀλίγη φωτιά ν' ἀνάψωμεν τὴν ἰδικὴν μάς.

— Εὐχαρίστως, μικρὰ μου, ἀλλ' ἔφερες τίποτε διὰ νὰ βάλω τὴν φωτιά ;

— Ὡ, ἔφερα,
— Ποῦ εἶνε ;
— Νά, τὰ χέρια μου.
— Τὰ χέρια σου ; ἀλλὰ θὰ καῖς !
— Ἄ, ὄχι, δὲν αἰσῶμαι, κύριε σοφέ, θὰ ἰδῆς.

Ἡ μικρὰ κόρη ἔκυψεν εἰς τὴν ἐστίαν, ἔστρωσε στάκην εἰς τὴν παλάμην τῆς καὶ ἔβαλεν ἐπ' αὐτῆς δύο τρεῖς μικροὺς ἀναμμένους ἀνθρακας.

— Εὐχαριστῶ, καλὴν νύκτα, κύριε σοφέ. Καὶ ἀπῆλθεν ἠσυχῶς κρατοῦσα τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς χωρὶς νὰ καῖ.

Τότε ὁ γέρον ἀνεφώνησε κτυπῶν τὸ μέτωπόν του μὲ τὴν χεῖρά του,

— Νά καὶ ἄλλο πρᾶγμα που δὲν ἔξευρα, καὶ τὸ ὅποσον μ' ἔμαθε τὸ ἀμαθὲς αὐτὸ κοράσιον. Ἄ ! ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀτελείωτος ὡς κόσμος καὶ μόνον ὁ Θεὸς τα εἰξεύρει ὅλα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Διατί κλαίεις, κακόπαιδον ; ἔρωτᾷ τὸν Κωστήν ἡ μήτηρ του.

— Διὸν θέλω γλυκὰ.

— Ἐλα λοιπὸν νὰ σου δώσω γλυκὰ διὰ νὰ μὴ κλάψῃς πλέον.

Καὶ ὁ Κωστής συνθηκολογῶν :

— Ὅχι, ἀφοῦ τα φάγω θὰ κλάψω πάλιν, διὰ νὰ μου δώσῃς καὶ ἄλλα.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Λουκιῶ τοῦ Νομοθέτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Παρήλθε τώρα ὀλίγον ὁ φόβος τῶν σεισμῶν, ἔ, Ἀβλίς ; καὶ οἱ ἀνθρωποὶ θὰ ἤρχισαν, ἐλπίζω, νὰ συνέχουνται κάπως. Ὅλοι αἱ συμφοραὶ μαζευμένοι μὰς ἤλθαν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μάς τὴν Ἑλλάδα !

Ἄν δὲν ἔχῃς πεποθήσῃν εἰς τὴν κρίσιν μου, Ἦψηλὴ Κωπάρτισος, τὸ καλλίτερον που ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε νὰ μὴ μου στέλλῃς πνευματικὰ ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν. Ἄλλοι φίλοι μου, σκεπτόμενοι ὀρθότερον, μὰ ἐκφράζουσι εὐχαριστίας ὅταν δὲν δημοσιεύω τὰς ἰδικὰς των αἰ ὁποῖαι δὲν μοι ἀρέσουν, διότι ἐνοοῦν ὅτι ἐν τὰς ἐδημοσίευσιν ὄχι μόνον τὸν ἑαυτὸν μου θὰ ἐθλαπτα ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς θὰ ἐξέθεται εἰς τὰ σκώματα τῶν ἀναγνωστῶν μου. Στέλλε καλὰ καὶ πρωτοτύπους, νὰ ἴδῃς πῶς τὰς δημοσιεύω !

Καὶ ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου, Πορθμὲ τοῦ Ἐδρίστου ; Αὐτὸ οὐτε σύ, οὐτε κανεὶς ἄλλος ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου πρέπει νὰ το ἐρωτᾷτε. Πάντες ἀνεξαιρέτως εἰσθε δεκτοὶ εἰς κάθεβιαγωνισμὸν που προτείνω.

Οἱ ποιητικοὶ σου ἀγγελιαφόροι πρὸ πολλοῦ μοι ἔφεραν τοὺς γλυκεῖς ἀσπασμοὺς σου, Ἀδρα τοῦ Ἐλιεῶνος, καὶ μὲ τὴν ἰδίαν μυροβόλον πνοὴν τῶν ἀνθέων, μὲ τὴν δόσον τῆς πρωίας, μὲ τὸν λαμπρὸν ἥλιον, μὲ τὸ χαριτωμένον πολυλάκι που τόσον γλυκὰ κελαδεῖ εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ δωματίου σου μικρὸν δένδρον σαῦ ἔστειλα καὶ ἐγὼ μυρρίδος ἀσπασμοὺς, ἀλλ' εἶς μάτην μέχρι σήμερον τοὺς ἐπεριμένα νὰ μου φέρουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀσθενείας σου καὶ ἀνησυχῶ. Εἶσαι καλά ;

Αὐτὸ πού μοι γράφεις, Ἀνδρέε Σουλειῶτα, ὅτι ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας καταγίνεσαι μὲ τὰς λύσεις, δὲν με εὐχαριστεῖ. Καὶ τὰ μαθήματα τότε τί γίνονται, παρακαλῶ ;

Εἶμαι εὐτυχής, Ἐδοσμε Κρίνε, διότι κατορθῶνω μὲ τὰ φυλλάδια μου νὰ σε διασκεδάω κατὰ τὴν ἀσθενείαν σου καὶ εὐχομαι γρήγορα νὰ ἀναρρώσῃς διὰ νὰ μάθῃς νὰ λύσῃς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, πρῶτον τὰς εὐκολωτέρας καὶ ἀργότερα καὶ τὰς δυσκόλους.

Ὡ ! καὶ, Θεὸς τῆς Νίκης, πολὺ θὰ ζεσταθῶ τὸ καλοκαίρι ; ὥστε φαντάσων πόσον θὰ με ἀνακουφίξῃ νὰ λαμβάνω καμμίαν φορὰν γραμματάκια σου δροσερὰ ἀπὸ τὰ μέρη που θὰ ἐπισκεφθῆς.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδώνυμων αὐτὰ προτιμῶ, Ἄρθος γὰρ Ἄλπειον ἢ ἀποφασίς σου νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὰς λύσεις πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.

Καλὰ το ἐνόησες, Καλοσὲ τῆς Ρόδου, μὲ ὄλην τὴν καλὴν μου θέλησιν, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπαντῶ ἀμέσως εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς που λαμβάνω καὶ δὲν προσφάνω καὶ θέσιν δὲν ἔχω ; ἀλλὰ καὶ ἂν ἀργῶ κάποτε, ὅμως δὲν λησμονῶ.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου, Φαῖρεξ, φθάνουν ἐγκαίρως πάντοτε.

Πολὺ εὐχαριστήμενη εἶμαι ἀπὸ τὰ γραμματάκια σας, ἀγαπητοὶ μοὶ φίλοι Πέτρε καὶ Ἀριδὴν Καλοθῆ ; μόνον ψευδώνυμα ἐκλέξατε ἀλλὰ, διότι Ἄρθος τοῦ Ἀγροῦ καὶ Ἀτράμητον Πολεμιστὴν ἔχομεν.

Σὰν τὴν κλῶσα μὲ τὰ κλωσσοπούλα ἔφθασεν ἡ ποδητὴ μοὶ ἐπιστολή σου μὲ τὰς ἐσωκλειστοὺς ἐπιστολάς των ἄλλων φίλων μου, Κόρη τῆς Δοξασημένης Ἰδης. Εἰς ὅλας πολλοὺς πολλοὺς ἀσπασμοὺς. Νά, Προκουμαία τῆς Σμύρνης, ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ περιμένω ἐπιστολάς σου. Εἶδες ἓνα λεξιγραφικὸν σου εἰς τὸ 12ον φύλλον, Κῦμα τοῦ Νεῖλου ; Καλὴ ἀρχή ! Μεταφράσεις σου διὰ νὰ τὰς ἀναγινώσκω δύνασαι νὰ μου στέλλῃς, Ἀρροικανὲ Ἄδων ; δὲν θὰ τὰς δημοσιεύω ὅμως, ἐννοεῖται. Σ' εὐχαρι-

σώ πολύ διά τας προσπαθείας σου πρὸς ἐγ- γραφὴν συνδρομητῶν.

Δὲν δύνασαι, λέγεις, νὰ μου περιγράψῃς τὴν χαρὰν σου διὰ τὰς εβδομαδιαίας ἐπισκέψεις μου; *Λευκὴ Μαργαρίτα*; ἐγὼ ὅμως τὴν φαν- τάζομαι καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι τόσον σὰς εἶμαι εὐχάριστος.

Στέλλε τὰς λύσεις σου, *Ἐλληρ τοῦ Καυ- κλάσου*, καὶ ἐγὼ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπό- στασιν ἧτις σε χωρίζει ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις στέλλε καὶ ἐσο βέβαιος δι' ἂν εἶνε καλὰ θὰ δημοσιευθῶν ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των.

Ὅσα εἶπα εἰς τὸ *Ἀγριολούλουδον* εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου τοῦ 11ου φύλλου, *Ρόδοθ τῆς Τρυφυλλίας*, τὰ εἶπα δι' ὄλους τοὺς φί- λους μου· δὲν ἐνόησες ποῖον σκοπὸν ἔχουν τὰ τέσσαρα χωριστὰ συρτάκια; Διατί λοιπὸν ἐξα- κολουθεῖς νὰ γράφῃς εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου ἐπιστολὴν καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις; Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις στείλε, φίλε *Ε. μ. Ίσιδωρόπουλε*; γράφε δὲ καὶ τὰς λύσεις των, διότι πού καίρως νὰ τὰς εὐρίσκω ἐγὼ;

Ὡ! τὴν κατηγορημένην ἱμλουέντησαν πού ἔκαμε τὸν *Ἄλιον Ἀριστείδην* νὰ μὴ μου γράφῃ τόσον καιρὸν. Εἰς τὸ τελευταῖον φυλλά- διον τοῦ 1893, καλέ μου φίλε, θὰ δημοσιευ- θοῦν τὰ μὴ δημοσιευθέντα εἰσέτι ἀποτελέσματα τῶν περυσινῶν διαγωνισμῶν.

Τὰς ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μεταφράσεις σου, *Ἀγριολούλουδον*, θὰ τὰς ἀναγνώσω εὐχάριστος ὅταν μού τὰς στείλῃς. Εἰς τὰς λύσεις μὴ λη- σμονῆς νὰ γράφῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου καὶ τὴν ἡλικίαν σου.

Εἶνε πράγματι ἀξιολύπητα τὰ παῖδια τὰ ὁποῖα προτιμοῦν νὰ διέρχωνται τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των μὲ παιγνίδια, *Ἐδελφι*, ἀντὶ νὰ ἀναγινώσκουν ὠφέλιμα πράγματα. Μίαν ἡμέραν θὰ κτυποῦν τὸ κεφάλι των καὶ θὰ λέγουν εὐ- στερήν μου γνώσι νὰ σε εἶχα πρῶτα· ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀργά. Ἡ παιδικὴ ἡλικία δὲν ἐπανερχεται πλέον.

Εἰς τὴν σελίδα 7 τοῦ πρώτου φυλλαδίου ἐ- δημοσίευσας τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, *Χι- νοσκοπετὴ Ὀλυμπε*. Ἐκεῖ ζήτησέ τους, καὶ φρόντισε νὰ συμμορφωθῇς.

Ἡ παρατήρησίς σου εἶνε ἀκριβής, προσφι- στάτη Πολυτέην Ν. Τραπεκλή· δυσκολευεταί τις νὰ κάμῃ κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ἔκαμεν ἐξ ἀρ- χῆς τὸ ἴδιον συνέθη καὶ εἰς σέ μὲ τὴν ἀλλη- λογραφίαν μας· ἀλλ' ἂς μὴ διακοπῇ τοῦλάχισ- τον τώρα ἤρως. Μὲ πολλὴν χαρὰν μου ἔμαθα δι' βελτιοῦται ἡ ὑγεία τῆς καλῆς σου μαμμῆς.

...Καὶ σοὶ μένω εὐνώμων ὅπου μὲ τὸ ὠραῖον περιοδικὸν σου περὶ τὰς ὥρας τῆς ἀ- ναπαύσεώς μου τόσον εὐχάριστος, διότι οὐδὲν ἄλλο περιοδικὸν ἢ ἄλλο τι βιβλίον μοι ἀρέσκει τόσον ὅσον τὸ ἴδικόν σου, *Διάπλασις μου*. δι' αὐτὸ θὰ σε λαμβάνω καὶ ἂν γηράσω—μοὶ γράφει τὸ *Ταπεινὸν Ἰορ*, εἰς τὸ ὅποιον εὐχο- μαὶ νὰ γηρήσῃ χωρὶς ποτὲ νὰ χάσῃ τὸ γλυ- κύτατον ἔρωμά του.

Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν κάπου κρυμμένη νὰ σας ἐκαμάρωνα, *Λευκὸ Περιστεράκι* μου, ἐπεὶ καὶ τὰς ἀγαπητὰς μου ἀδελφάς σου ὅταν εἰς τὴν ἄγορὰν τὴν ὁποῖαν διωργανώσατε προσειλκυετε ἀγοραστὰς μὲ τοὺς γλυκεῖς σας ῥήτους· ὁ σκο- πὸς σας ἦτο εὐεργετικώτατος καὶ χαίρω δι' εἰσπράξθησαν 127 λίραι μὲ τὰς ὁποίας κάμποσα πτωχὰ παιδιὰ θὰ εἰσπράξουν νὰ σταλοῦν εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς ἀνάρρωσιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἰουνίου ε.ζ.)

250. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις γράμμα τοῦ δευτέρου· θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ εἶνε τὸ σύνολόν μου.

251. Στοιχειόγραφος. Ἄν θέσῃς μίαν πρόθεσιν καὶ μίαν ἀντωνυμίαν, ὅθ' σχηματίσῃς αἰσθησίν, χωρὶς ἀμφιβολίας.

252. Στοιχειόγραφος. Βάλε ρῶ καὶ διῶξε λά καὶ ἀμέσως τί καλὰ! Ἄπ' τὰ κρύα καὶ ψυχρὰ Νῆσος θὰ φανῇ μικρά.

253. Στοιχειόγραφος. Τὰς δυνάμεις των ἐρεῦνται ὅσοι φθάσουν εἰς ἐμέ. Τὰ κρυὰ μου ἂν λείψουν, θεῖαι μ' ἀπεθίδοντο τιμαί.

254. Ρῥυθμός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον κατέχει ὁ τακτικός. Τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος πολὺ σημαντικός.

255. Κλιμακωτὸν. Οἱ σταυροὶ νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα- γνίσκωνται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σέ- λος ὄνομα γυναικῶν ἐνδόξου ἀν- δρὸς τῆς ἀρχαιότητος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς ἀρχαίου ἥρωος· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα μέρη κατάλληλα πρὸς βοσκήν, εἰς τὴν μεσαίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν ἀνω- τάτην βασιλείαν τῶν Θηβῶν.

256. Κλιμακωτὸν. Οἱ σταυροὶ νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα- γνίσκωνται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σέ- λος ὄνομα γυναικῶν ἐνδόξου ἀν- δρὸς τῆς ἀρχαιότητος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς ἀρχαίου ἥρωος· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα μέρη κατάλληλα πρὸς βοσκήν, εἰς τὴν μεσαίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν ἀνω- τάτην βασιλείαν τῶν Θηβῶν.

257. Πρόβλημα. Ἐν τινι συναναστραφῇ τὰ 2/3 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν ἰσοῦται μὲ τὰ 1/5 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν· καὶ τὸ τετράγωνον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν πλὴν 9, ἰσοῦται μὲ τὸ τετράπλάσιον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν.

258-261. Φωνηεντόγραφος. Τῇ βοήθειᾳ τῶν κάτωθι συμφῶνων σχηματίσων πέντε λέξεις, τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ μόνοι φωνήεντος ἐπαναλαμβάνομένου τρεῖς φορές εἰς ἐκά- στην λέξιν. Ἡ τάξις τῶν συμφῶνων δύναται νὰ μεταβληθῇ· αἱ δὲ εὐρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς.

1. Ὅρος ἀναπερῶμενον ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ. 2. Ἐβραϊὸν πατριάρχην. 3. Χερσονήσον τῆς Ἀμερικῆς. 4. Ἐβρηον.

1. ΡΙΡ. 2. ΒΜΡ. 3. ΚΑΣ. 4. ΡΕΧ. 262-265. Μεταμορφώσεως. 1. Ὁ Ἄγιος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἐθρὸς. 2. Ἡ Ἔθρις διὰ 9 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Ἡρα.

264-267. Κιτρομύμενα ὀνόματα ἀνδρῶν. 1. Ἐν τῷ τοῦ βίου σταδίῳ ἄνισος ἡ πάλη. 2. Ἡ γὰ ὄργη ὡσπερ μῆθη. 3. Ἐγρηγορεῖ, ὡς γυνὴ παρὰ φερέτρῳ. 4. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στεφάνῳ συγκαίμην ἐξ ἀκανθῶν περιεβλήθη.

268. Φύρδην-μείδην. Ἡ πορλινοῖα νταὶ τυχευτῶν αἰκ' ὡζή Στάνοθα ἢ νηροκία καὶ ντὸ κνικαῶ γητή.

269. Μεσοστοχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ. 1. Ὀπαρκίον. 2. Εἶδος πλοίου. 3. Μέρος τοῦ ναοῦ. 4. Πτηνόν. 5. Νῆσος.

270. Ἐλλιποσύμφωνον. ὦ-εου-ουιο-ει-η-ιη-ια- εἰ-ου-αου-ε-ισαι-οισυη-εουια.

ΛΥΣΕΙΣ

129. Χαμαιλέον (χαμαί, λέων).— 130. Ἐάνθος, ἄνθος.— 131. Ἡ ἐλαία τὸ δένδρον καὶ καρπός.— 132. Τὸ πλοῖον.— 133. Ὁ κάμψ 72 πηδήματα τὸ λαγονικόν.— 134. Ἀλκαίος.— 135. Κ Κ Η —136-139. Ἡ ἀντικατά- στασις γίνεται διὰ τῶν γράμματος κ, σχηματίζονται δ' αἱ λέξεις: κ κρος, κάρα, καιρός, λαν- κος.— 140-141. 1, Ἀπόλλων. 2, Ἡρα.— 142-145. 1, Ἄρκτος, ἄρκτος, Ἄργος, ἄργος, Πάρος, Πύρρος, Τύρος, ταῦρος, τῆρος, τῶνος, τόπος, τύπος, Τύρος, ταῦρος, σταῦρος, σταβλος.— 3, Ἄρκτος, ἄρ- γος, ἄργος, Πάρος, Πύρρος, Τύρος, τῆρος.— 4, (Ἀκυροῦται).— 146. ΖΗΝΩΝ (1, Ζάκυνθος. 2, Ἡρα. 3, Νάος. 4, Ὀλίμη. 5, Νεάπολις).— 147. Ἡ εὐτυχία εἶνε θυγάτηρ τῆς ἐπιμονῆς, τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς τάξεως.

148. Ζημία (Ζ, μία).— 149. Πεισιστρατὸς (Π, Σ, στρατός).— 150. Δανία, ἀνία.— 151. Στέγη, γῆ.— 52. Τ — 153. Α — 154. Κ

ΤΑΜΒΣΙΣ Ο Ο Σ Ρ Σ Ι Τ Ο Σ

—155-157. 1, Πρωσία. 2, Ἐλ- λάς. 3, Ἰταλία.— 158-159. ., Σά- μος, ἄμμος, ἄλλος, ὄλος, πόλος, πόρος, Πάρος, 2, Σέθρος, κύρος, Πύρρος, Πύλος, μύλα, Μήλος.— 160-163. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάπρος, Κί- ρος, μήκρον, Κίνα.— 164. ΗΡΑΚΛΗΣ (Ἡμέρα, 2, Ροδακινία. 3, Ἀηδών. 4, Καρ- σον. 5, Λύρα. 6, Ἡρα. 7, Σόλων).— 165. ΜΑΙΑ, ΔΙΩΝ, ΣΑΙΣ (1, ΜΙΔΑΣ. 2, Αἰθίοψ. 3, Ἰβηταί. 4, ἌντωνΝίνοΣ).— 166. ΒΟΔΩΣ (1, Δοβός. 2, Κίβωλος. 3, Πύλος. 4, Κλύ- βις. 5, Κίβωλα).— 167. Εἰ χλωρὴ παρικήτις ὑποσκάθειν μαθήσει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἕξωθεν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασθὴν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς οδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 15

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Μαΐου 1894

Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 15

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 105]

II'

Ἡ Λουκία Μπρεβάλ ἀπὸ τῆς ἐν Δινὰν ἐγκαταστάσεώς τῆς ὑπέφερον ὀλονὲν περισσότερο, τὰ δὲ πρῶτα ψύχη ἐπε- δεινώσαν τόσον τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τῆς, ὥστε ἡ γονεὶς τῆς ἀνησυχήσαντες ἀπαφάσισαν νὰ συγκροτήσουν ἐν ἱατρικὸν συμβούλιον ἐκ πολλῶν ἱατρῶν.

Παρεδέχθησαν οὗτοι ὁμοφώνως τὴν ὑπαρξίν ἰσχυαλ- γίας, ἀλλ' ἐπίσης ὁμοφώνως παρεδέχθησαν ὅτι ἕνεκα τοῦ ἀγροῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἀσθενοῦς ἡ θεραπεία ἦτο βεβαία. Τοῦτο ἐπέχυσεν ὀλίγον βάλσαμον εἰς τὰς καρδιάς τῶν γυνῶν καὶ εὐθυμίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεαρῆς κόρης, ἡ ὁποία μὲ ἔκρηξιν χαρᾶς ὑπεδέχθη τὴν Εὐτυχίαν, ἐλθοῦσαν τὸ ἀπόγευμα νὰ μάθῃ ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἱα- τρικοῦ συμβουλίου.

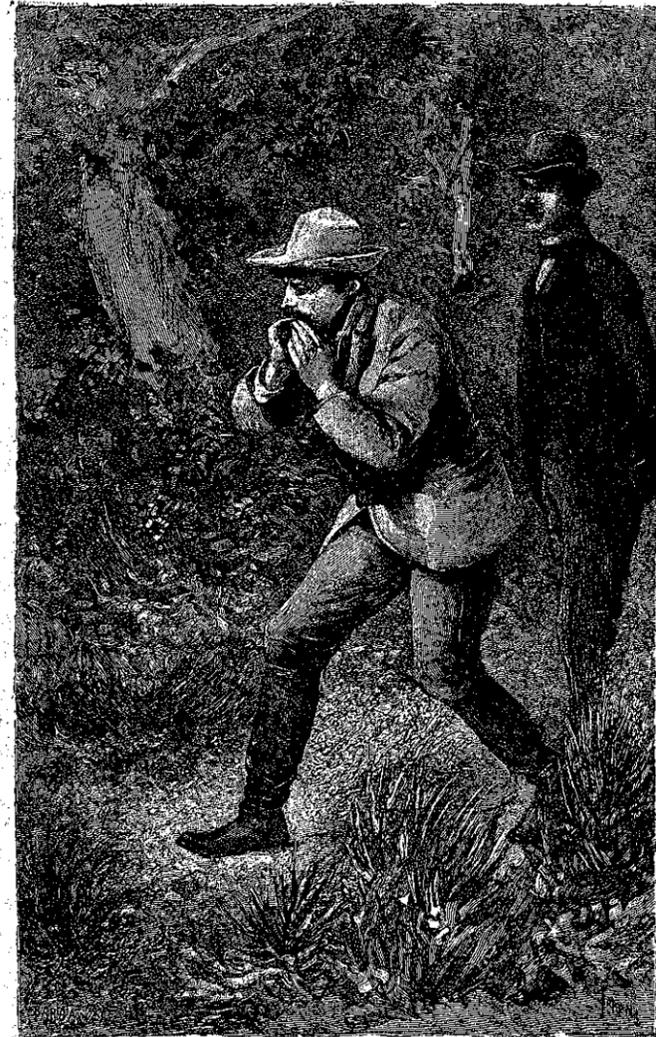
«Ἐλα ἐδῶ, κοντὰ ἔς τὸ κρεβάτι μου, νὰ σε ἀπολαύσω καλὰ τὴν τελευταία φορὰ τοῦ ἡλθες ἔκαμνες τόσο σοδα- ρές ὀμιλίες μὲ τὴ μαμμὰ, ὥστε πολὺ ἀμφέβαλα ἂν θὰ κατεδέχεσθαι πλέον νὰ συνομιλήσῃς μαζί μου δι' ἐκεῖνὰ που μὰς ἐνδιέφερον ἄλλοτε. Αἱ σοβαράι σου ἀσχολίαι σου δι- δοῦν ἕνα ὕφος τόσο σοβαρόν!

—Ἐλα· μὴ με περιπαίξῃς! ἔειπεν ἡ δεσποινὶς Μορ- δας περπυσομένη αὐτὴν· θὰ τὰς εὐρίσκα πολὺ βαρείας αὐτὰς τὰς ἀσχολίας ἐὰν ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τὰς ἔχω κίωνίως. . . Πόσον ἤμουν εὐτυχὴς πρὸ δύο μηνῶν, χω- ρὶς νὰ τὸ γνωρίζω! Φαντάσου ὅτι τὴν παραμονὴν τοῦ θά- νατου τῆς θείας μου εἶχα κλαυθὴν διὰ μερικὰς διασκέδα- σεις, τὰς ὁποίας εἶχα παρατήρησιν, φθονοῦσα τὴν τύχην τοῦ πτηνοῦ μου, τὸ ὅποιον ζῆ χωρὶς ἀπογοητεύσεις! Πα- ράδοξον πρᾶγμα νὰ γηράσω τόσον πολὺ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθῆσθαι, γρήγορα ἢ τοῦφα αὐτῆ τῶν λευκῶν τριχῶν θὰ εὕρῃ συντρόφους.

—Ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον σοδαρά, τῆ εἶπεν ἡ φίλη τῆς, πρέπει νὰ σου ἐμπιστευθῶ ἐν μυστικῶν, τὸ ὅποιον ἤθελα νὰ συμμερισθῶ μὲ κάποιον ἄλλως τε δὲν ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ σου λέγω πάντοτε ὅ,τι με χαροποιεῖ ἢ ὅ,τι με θλίβει;

— Ὀμίλησε· δὲν εἶνε βέβαια τίποτε κακόν. . . — Ἀπεναντίας· εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ Ἀννίκα θὰ ὑπανδρευθῇ.

— Ἀ, ἀλήθεια! Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς πριγκηπισσῆς Ροζάλβας, γενοῦτος τοιοῦτου εἴδους ἐξάπτει πάντοτε τὴν περιέργειαν, ἑρωτοτάτην, ἔγινεν ἐλθὼν αὐτῆ διὰ νακούση τὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι θὰ τῇ ἀνεκοινοῦντο ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ἡ Ἀννίκα, ἡ μεγαλύτερα ἀδελφὴ, ἐξετιμᾶτο πολὺ ἀπὸ

«Ἡ συρικτρα αὐτὴ μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ νεβροῦ» (Σελ. 114, στ. α')

ἕνα δημόσιον ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη εἰς τὸ Δινὰν. Εἶχεν ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν τὸ παρελθόν ἔτος λυπούμενος ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἴδονατο ἀκόμη καὶ ἐνώπι τῆς τύχης του μὲ τὴν τῆς δεσποινίδος Μπρεβάλ. Κατόπι τῷ ἡλθε μία κληρονομία, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν ἠδύ- νατο νὰ νυμφεῖται χωρὶς νὰ τον μελῇ ἂν ἡ νύμφη εἶχε προτ- κα ἢ δὲν εἶχε. « Δυστυχῶς, προσέθεσεν ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ, ὁ μέλλων

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ- τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ- λαγματικῶν ἐνδὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀντιστ. Κωνσταντινίδου 1894—8717.